

BELGRADO DEEL 2

We zijn al vroeg uit de veren, de zenuwtjes beginnen zich stilletjes te roeren. Een roerei past dan ook als morgenontbijt. Aan tafel maken we kennis met Luc Wuyts, sportjournalist voor de krant Het Laatste Nieuws, hij volgt Ilse al enkele jaren en is bij ons dus aan het juiste adres, een aangename man die vooral schrijft over minder bekende sporten.

Op tijd vertrekken, want je weet nooit wat we onderweg tegenkomen. Nog niet te veel, want om negen uur zijn we al ter plaatse. De eerste kampen vinden plaats om tien uur, we hebben dus nog wat tijd. Inkomkaartjes kopen, we kunnen onze oren niet geloven als we de prijs horen, 300 dinar (drie euro en vijfenzeventig cent) bijna twintig maal goedkoper dan Tampere (Finland). Wij houden Lieve van Paul in het oog want hare Zweed loopt hier ook rond. Zoals al gemeld, beginnen de eerste kampen om tien uur, de deuren gaan dus open om ... juist, tien uur. Als je dus wat pech hebt en uw judoka de eerste kamp moet vechten en verliest (zonder herkansing) kan je al naar huis zonder hem/haar te zien vechten.

Gelukkig is Ilse vrij geloot de eerste kamp en moet daarom als 23ste de tatami op. Ze ziet er goed uit, niet te veel problemen om haar gewicht te halen en vrij van kwetsuren. Het is al een hele prestatie van haar om hier te staan na zes maanden inactiviteit, één maand trainen en één toernooi (dat ze wel won).

Is het nu een voor- of nadeel de eerste kamp vrijgeloot te zijn? De voordelen zijn dat je niet kan verliezen en rechtstreeks geplaatst bent voor de tweede ronde en je bent frisser dan je tegenstander die al wel een kamp gevochten heeft. Nadeel is dan weer dat je tegenstander al een kamp gewonnen heeft en het (judo)ritme te pakken heeft. Vermits ons Ilse een dieseltje is en haar eerste kamp in de meeste gevallen niet de gemakkelijkste is, kan dit een nadeel zijn, we hebben geen glazen bol, dus zullen we het ditmaal niet weten, wel staat vast dat ze haar tweede ronde moet afwerken tegen de Russische Kharitonova, niet van karton zoals haar naam doet vermoeden, wel eerder van beton...

Vermits we moeten wachten houden we de andere Belgen in het oog. Leen Dom, ons bekend van het vorige E.K. (zie verslag Helsinki) kampt tegen een Servische en wint met een armklem, dat begint goed. Fabrice Flamand heeft het minder getroffen, hij komt uit tegen de leider op de wereldranglijst en verliest. Eindelijk is het zover, Ilse is aan de beurt. Een gemakkelijke is het niet, Kharitonova staat dan ook bij de vijf besten van Europa op de ranglijst. De kamp begint gelijkopgaand doch Ilse valt meer aan en wordt hiervoor beloond, shido (strafpunt) voor de Russische. Daarna gaat het op en neer, soms in het voordeel van Ilse (en wij kwaad dat de scheidsrechter geen score geeft) soms in het nadeel (en wij blij dat...) Ik weet niet hoe het komt, maar de supporters (wij dus) komen maar traag op gang, dit was al hetzelfde in Helsinki, hier moet nog aan gewerkt worden. Aftellen echter, dat kunnen we als de besten (10, 9, 8 ... 2, 1) en een vreugdekreet galmt door de zaal. Op naar de volgende kamp.

Het is terug aan Leen, spijtig genoeg verliest ze van een Italiaanse. Flamand krijgt een herkansing en wint zijn kamp. Als hij voorbij komt, kan hij zijn oren niet geloven dat hij toegejuicht wordt door Belgische supporters, met een grote glimlach bedankt hij ons. Voor zij die nog twijfelen, wij zitten daar ons broek niet te verslijten, supportereren helpt wel degelijk.

Oei, oei, oei. Monteiro, er waren toch genoeg judoka's om uit te kiezen, maar neen dat het nu juist zij moet zijn waar Ilse moet tegen vechten, maar ja, je weet nooit. We zullen wat harder roepen, misschien helpt dit zoals verleden jaar. Vooraleer we onze kelen kunnen openzetten is het al gedaan, ippon voor de Portugese, dat ging snel. Ilse is wel zeker van herkansingen zodat het al bij al nog meevalt als ze even met Olivier in de zaal komt zitten. Olivier vertelt ons dat ze schrik had en dat is zeker geen goed teken, ik denk vooral dat het tussen de oren zit en dat moet er eerst uit. Want zeg nu zelf, in Rotterdam

was Ilse de betere, in Egypte Monteiro (eigenlijk de scheidsrechter want als je vijftien seconden als een aap aan je tegenstrever hangt zonder shido te krijgen) en nu terug Monteiro, doch haar voorbereiding zal wel iets beter verlopen zijn dan die van Ilse, dit geldt voor de meeste van haar tegenstrevers, al bij al is dit dus niet zo slecht.

Ik weet niet waar ik het haal, maar na de ippon flitst de gedachte door mijn hoofd dat Ilse brons gaat halen. Ik durf het niet hardop zeggen want anders hadden twee mannen met witte jas en dwangbuis mij zonder twijfel verwijderd uit de sporthal, maar ik was 100% zeker, misschien heb ik dit geleerd van mijn dochter, die nadat Ilse haar eerste kamp verloren had in Tampere, een berichtje zond dat ze dan maar voor brons moest gaan terwijl wij dachten dat het gedaan was. Positief denken is de boodschap.

Leen wint haar eerste herkansing tegen de Turkse Sensoy (ex-Europees kampioene), proficiat hiervoor, Flamand verliest met de kleinste score en is uitgeschakeld.

Het is terug aan ons. Ilse treedt aan tegen de Servische Trivic, weer een blokje beton. Ilse doet nog teken dat die geen judo kan, enkel wat trekken en sleuren maar vooral goed op haar poten blijven staan. Ze vraagt ook om hard te roepen wat we dan deze maal vanaf het begin ook doen. Veel judo zien we de eerste minuut niet doch Ilse slaagt erin de Servische op de grond te krijgen en een armklem te plaatsen, gelieve te noteren: beton kan niet tegen armklemmen (zeker niet tegen die van Ilse). Ippon. Wij hebben met ons achten meer lawaai gemaakt dan al die Serviërs, goed hé.

We krijgen naar ons voeten van Olivier daar we niet goed opgelet hebben tegen wie Ilse het moet opnemen in haar volgende kamp. Tegen ene Italiaanse die luistert naar de naam Cuomo, ze is wel wat vinniger dan de betonnen voorgangsters maar het zal niet veel helpen. Na nog geen twee minuten hoort dat schoon kind de klokken van Rome luiden (het is tenslotte bijna Pasen). O ushi gari, ik schrijf wel over judo, en hoewel ik er niet zoveel van ken was dit mijn lievelingsworp (gewoonlijk speelde ik nog wat vals en nam ik er het linkervoetje nog bij, kwestie van zeker te zijn dat de rug mooi op de grond kwam). Ippon voor Ilse en we gaan nog eens uit de bol.

Leen moet spijtig genoeg de duimen leggen tegen de Duitse Baschin, (dat zou nu eens een mooie naam zijn voor mijn hond als ik er ene had – sorry) die stond geen seconde stil (beestjes in hare pels ... euh judogi zeker) wat resulteerde in tweemaal wazari. Spijtig Leen, doch gefeliciteerd met uw zevende plaats, blijf erin geloven, wij doen dat ook.

Op naar de kamp voor het brons tegen een oude bekende, de Roemeense Dinea. Lang en veel moet ik ditmaal niet schrijven hoe de kamp verloopt, na iets meer dan een minuut komt Dinea in met een offerworp. Vermits de kamp plaats heeft op tatami nummer vier kunnen we niet goed volgen wat er gaande is, doch beide armen van Ilse gaan de hoogte in. Later zien we duidelijk op televisie dat Ilse de linkervoet van Dinea onderuit trekt, de scheidsrechter beslist overname en we gaan hem niet tegenspreken, laat dit dan maar ter compensatie zijn voor zes maanden zweten, zwoegen en afzien. BRONS!!! We gaan uit ons dak ditmaal. Voor de vierde maal op rij het podium halen, als eens bij stilgestaan? Marijntje voorziet ook alles en onze grote vlag wordt bovengehaald. Ilse vergeet haar supporters niet en ze komt ons met een stralende glimlach begroeten (samen met Olivier) alvorens richting podium te gaan.

Onze emoties moeten weggespoeld worden en we gaan een terrasje doen (moet kunnen!). Hier blijven Lieve, want hare Zweed zit ook aan een tafeltje (hoewel ik eraan twijfel of hij nog weet dat hij uit Zweden komt). Ilse en Olivier hebben ons uitgenodigd in hun hotel, dus allen daarheen.

Amaai, Gella heeft een goede smaak voor wat hotels betreft, we zetten ons dan ook neer in de prachtige lederen zetels en heffen het glas op onze bronzen judoka. Leen en haar zus komen er ook bij (stilletjes naar de kamer gaan pakt bij doorwinterde supporters niet

hoor). Catherine Jacques komt ook even langs, ze ziet er wat sip uit, niet te verwonderen als je enkele weken geleden door een longontsteking geveld bent, dat is nog wat anders dan gevloerd worden met een judoworp. We wensen haar dan ook het beste voor morgen, we zullen duimen.

Tijd om afscheid te nemen, mijn GPS systeem laat me even in de steek doch dit is normaal na alles wat we weer meegemaakt hebben. Zonder verdere problemen bereiken we ons hotel en besluiten om daar het avondmaal te nuttigen. En wat geven ze op televisie? Judo natuurlijk. Om 23 uur sluit het restaurant, doch we rekken het een beetje (daar zijn we goed in). Enkel de finales geven ze, maar wie zien we daar vliegen? Ons Dinea, laten ze toch juist de overname zien van Ilse zeker, dat is nog even genieten. Ze zullen weten hebben dat wij er waren, waarvoor onze dank aan de Servische televisie. Onze reis is al geslaagd met grote onderscheiding, dat nemen ze ons niet meer af. Nu ons bed opzoeken, alles wat laten bezinken en nog wat napraten met Oswald. Hij is met glans geslaagd in zijn test als "Ilse Heylen"-supporter, welkom bij de club. Tot morgen.